

ARADI KÖZLÖNY

POLITIKAI, TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

Előfizetési árak: Helyben, vidéken, postai számlával. Egész évre, fél évre, negyed évre, egy hónapra.

Hirdetések díja: Nyolcz hasábos petitors egyszeri hirdetésnél 6 kr. Minden következőnél 4 " Helyegdíj külön 30 " Nyiltér sora 15 "

Szerkesztőség: Az arad-csanádi egyesült vasutak palotájában, hová a lap szellemi részét illető közlemények intézendők. Bérmentlen leveleket csak ismert kéztől fogadunk el. Kéziratokat vissza nem küldünk. Kiadóhivatal: Az „Aradi Nyomdatársaság”, az arad-csanádi egyesült vasutak palotájában van, hová hirdetések, előfizetési pénzek és a kiadás körüli panaszok bérmentve küldendők.

A tanítók nagygyűlése.

Budapest, július 31. Magyarország néptanító hosszu 12 év telte után ismét nagygyűlést tartanak Budapesten Szent István napján. 22 ezer tanító, 4000 tanítónő, 1000 kisdudvónő s mintegy 2000 a népoktatásügy iránt hivatalosan is érdeklődő képezési tanár, tanfelügyelő, árvaanya, nevelő s hitoktató, egyzóval közel 30,000 oly egyén, kik a magyar nemzet kulturális fejlődésének nemes munkájában tetleg résztvesznek, küldik el legkiválóbb tagjikat erre az egyetemes gyűlésre, amelyen, mint az előbbi hasonló gyűléseken is, bizonynyal nem fognak hiányozni más lelkes férfiak sem, kik átérzve a népoktatás ügyének nagy fontosságát, mindenkor megjelennek ott, ahol közoktatásügyünk fejlesztésének legfontosabb tényezői összegyűlnek, hogy aggódó orvosok gyánant meg-megtápnítsák azt az úteret, mely százados küzdelmek között elgyengült s ellenségektől körülvezt nemzetünk megzmosodásának, a száradunkban már mindenhatóvá lett népműveltségnek lúktetéséről tesz tanuságot.

sadalom s pár hét alatt krajczáros adakozásokból összegyűlt ez az összeg teljesen. Volt-e valaha Magyarországon gyűlés, melynek czeljaira egyesek annyit adakoztak? Nem az első eset-e az, hogy a kormány vezérjai, egy Szapáry Gyula gróf s Csáky Albin gr., mint magán emberek, saját filléreikkel igyekezzenek pótolni azt, amit mint kormányferiának meg kellett tagadniok? A közszellem hatalma az, aze a közszellemé, mely ma már világosan tudja, hogy a nemzetlé varázserje a közművelődés s melynek hatalma alatt mely értelműnek tünik fel koszos irónknak, Jókainak ismert mondása: „Magyarországot még egyszer meg kell hódítani, s e nagy feladat a a néptanítókra vár.”

felkarolták. Az egyetemes tanítógyűlések jelentősége más s sokkal nagyobb. Nem az egyes határozatok döntök e gyűlésen, nem kérdések tárgyalása; az ily nagygyűlések politikai fontossága jelentősége az, hogy eszméket ad irányadóul, hogy egyesíti a népoktatásügyvel foglalkozókat s kapcsolak léteit azok között, kik a jövő nemzedék hivatott nevelők.

szertint megoszlott s nagy tömegében művelletlensége miatt közönyös magyart emberré s valódi magyarrá tette. Kinek megadatott látni, rokonszenvvel nyujtá az uttörök ünnepi összejövetele felé: a nemzetlet megiszilárdulásának egy-egy örvendetes syivdobbanása ez. György Aladár.

A történelem igazság-szolgálatása.

Budapest, július 30. Kezd már a történelem igazságot szolgáltatni Tisza Kálmánnak és pedig a tények parancsszavára önkénytelenül, ellenziki lapok alakjában, melyek utasítva vannak a végzet által, hogy vezekelt végezzenek s az igazság előtt önvalomással bünhödjenek. Ime, az „Egyetemes” 203-ik számának vezércikkében, mely egy szóba hozott újabb konverzióról elmelkedik, pénzügyi helyzetünket dicsőítve, a többek között így szól: „Az öt percentes papirrentének teljes árfoyalmra emelkedése csak egy szimptoma, mely megett egy nagy jelentőségű tény: az állam megjavult hitele áll. A tüke a papirok kibocsátásakor csak háromnegyed részben bizott a magyar állam fizetőképességében; ma bizik teljesen. S ha ma, hite szerint, kevesebb a kockázata, ennek természetesen egyenterteke a kamat leszállítása. Teljesen indokolva van tehát az állam szempontjából is az öt százalékot ma már sokallani, tudva, hogy olcsóbb hitelre számítani kétségtelenül van joga.”

AZ „ARADI KÖZLÖNY” TÁRCZÁJA.

Augusztus 1. Arad Krisztus előtt és most. — Az „Aradi Közlöny” eredeti tárczája. — Az aradi kiállítás holnap megnyílik és Arad ezer meg ezer ember kezimunkájával dokumentálja, hogy a hazának nemcsak mondva, de csinálva is első rangú városa s hogy a mi elsőrangúságunk mégsem — mondva csinált. Mert bennünket Aradot nem a „golya költött” ám a világra és tulajdonképpen nincs széles e világon olyan nemes ember, aki olyan messze tudná felvinni a családfát, mint Arad.

nelemből tudjuk — a fenti tekintetektől ugyancsak kompromittálva van — mint később látni is fogjuk — mi aradiak ott nem vallánk vala szegényt 10 ezer évvel ez-előtt se. Tudva van, hogy Phoeniciát kanaánita népek lakták a történelem előtti időtől kezdve. Ezek közé költözött be későbbben Abraham az ő népevel, barátságosan megvásárolván a szükséges földet a kanaánitáktól. Már ekkor a phoenicziai városok a műveltség igen magas fokán álltak, mert a dicső természet a partokon nem adott nekik mást, mint hegyeséget, különösen a Libanonot s így a nép kénytelen volt szeméit a kereskedelemre és iparra vetni, akárcsak a mostani Aradban, hol szélsőbali polgártársaink a kormányt veszik a természetnek, mondván, hogy az „mit sem ad.” Ott volt a tenger, a Libanon adott finom cedrust s az ember kieszelte a hajót, melynek a phoenicziai nagy gazdagságát és nagy műveltségét köszönheté.

népség aradi nevü törzse alapította s mint minden phoenicziai város, ugy Arad is külön kormányval bírt. Ezt az igyekezetet is átörököltük tőle. Azért buzgólkodtunk szabad királyi város lenni, hogy nekünk is külön kormányzatunk legyen — kicsiben. Ugy hívják ezt, hogy: önkormányzat. Arad létezését ily régi időből nem lehet letagadni. Benne van a Pentateuchban, Mózes öt könyvében is. Ösünk 1600 estendően Krisztus előtt már olyan haladást tett, — Egyptomt XVIII. dinasztijáa alatt volt ez, midőn e dinasztiaiban III. Thutmész uralkodott — hogy az ország legfőbb városával Sydonnal vetekedett az ország hegemóniájáért. Ezt letagadni szintén nem lehet, mert meg nagyon irva a Pentateuchban és cseréptáblakon is. E tekintetben mi, mai Arad, nem vagyunk ugyan olyan szerencsések. De nem baj; amilyen nagyralátók és haladók vagyunk, mi is vetekedni fogunk — Budapestle. Csak egy kis időt kérünk. Mert ösünknek is körülbelül 10 ezer évvel szükségé, mig a Sydon-féle uborkafára feljutott. Az ös Aradot ebben az időben nagyon büszke polgárok lakták. Akkurat olyanak voltak lehettek, mint a mieink most. Ugyanis a történelem tudja, hogy Phoenicia minden városát előzölötték a seminepek, kivéve Sydonot és Aradot. Az aradiak semmi szín alatt nem akarnának „elszidósodni”, hogy köznyelven fejezzük ki magunkat. Elzárták falaikat előlük. Bizony-bizony volt vagy négyszer annyi lakosuk, mint a mostani Aradnak, mert a cseréptáblák szerint „két-

ezer csatakocsit állítottak harcban”, ha kellett, és még-em volt a lakosság között egy zsidó sem. Pedig lehetnek vagy 120 ezeren. Ámbar az is igaz, hogy maguk a zsidók sem igen akartak bevegyülni a kanaániták közé. Lám, ott van Abraham, aki Hebronból hozott feleséget a fiának, pedig új honában, Kanaánban is voltak talán csinos leányzók, vagy mi? Pedig ekkor még nem is voltak isten választott népei a zsidók s csak homályos fogalmuk volt az egy Istenről s a történelem inkább „fetischimádóknak” nevezi mint nem Izrael fiait. Hát persze a szemiták bevándorlásaira nézve nem fújhat egy követ ósével a mai Arad, mert vagyunk bizony mi itt zsidók szépen. Csahogy mi mostani aradiak okosabbak valánk, mint ösünk ott Palesztinában, vagy akarom mondani Phoeniciában. Beolvastottuk a zsidót magyarnak s a nép-fajnak nevé meggettük vallásnévnek s most ök éppen olyan jó magyar pógárok, mint mi. Ehhez még hozzá kell vennünk azt, hogy a scythá népnek, melyből a jelen Arad lakosai származtak — muszáj, hogy onnan származtak légyen, mert aki ellenkezőt állít, beütjük a fejét! — számtalan beütést lettek Khaledcában, az aláni népek, sőt az egyptomiak közé is és így Phoeniciát, benne Aradot sem kerülheték el. Ez esetben pedig lehetelenségnek látszik az, hogy egy-egy scythá vitéz el ne csipett volna foglyul egy-egy ös-aradi menyecskét, vagy leányt; viszont azt sem lehet elhinni, hogy az ös-aradiak is ne ejtettek volna foglyukba egy-két kilencz scythá vitézt. Ha pedig így volt, bizonyos, hogy a daliás scythá, vagyis magyar

ösökbe okvetlenül bele-beleszeretett valamely szép phoenicziai, specialister aradi lány. A scythá ekkor felszabadult, — honvágya miatt hazatért régi honába, — magával vitte az aradi feleséget, — ott nemzének vala párduzos unokákat, — ezek az unokák kijöttek a „hetunogerek”-kel Magyarországra — itt lekerülték Aradra s az ös, anyai haza nevéül megemlékezve, elkeresztelték ezt a mi szeretett városunkat Aradnak. Olyan világos ez, hogy vak, aki nem látja! Hiszen ugy sincsen semmi új a nap alatt. Lám, milyen nagyra volt Mózes a Pentateuchjával. Egyszer csak kiszul, hogy Mózes egyszerű — plagiátor. Néhány angol tudós bolond fölvel nekimegy Khaledcának, ott elkezdnek túrni; s találnak egy csomó cseréptáblát, — melyek ezer és ezer évvel megelőzték Mózes korát — és ime! az egész „Teremtés könyve” csaknem szóról-szóra le van írva azokon; csak a nevek lettek mások. Pl. az özönviznél Noé helyett nem tudom én micsoda czifra nevű félisten szerepel s ami Mózesnél komoly való, vallás, az Khaledcában hitrege. Az ostoba cserép tünkre silányította a világnak aránylag legokosabb emberét: Mózes-t. Ha már most a „Pentateuch” lehetett a khaledcai cserép mása, szeretném tudni, mért ne lehetne a mai Arad szintén mása a történelem előtti Aradnak, mikor annyira egybejuszának a körülmények, mint azt kimutatnunk sikerült. Ugyanaz az Arad, csahogy — más. A történelmi adatokért jót állók; a többi csak „szerény” oknyomozás

